

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 205.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623228752/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Kammerjunkeren gik ved Siden, og saaledes gjordes Toure i Haven og i Skoven. Enkelte Gange blev der kjørt, og da gik det paa de befærne Veie og gjennem Landsbyer; thi Baronessen vilde see Mennesker. De smaa Bønderdreng, – hvidgule Haar og brune Ansigter havde de næsten Allesammen, – gave deres komiske Nik med Hovedet, som om de fik et Nakkedrag; Pigerne, store og smaa, »støbte Lys;« – det var det Baronessens Fornøielse at see paa.

»De have ikke gaaet paa Dandseskole, som *Trine*« sagde hun; »det er Natur-Neining, den kunde jeg ogsaa engang, nu har jeg døvnet den bort.«

De besøgte de rige Bønder, hvor man sad i Storstuen mellem de høit opredte Senge, hvori Menneskens forsvinde i Dyner; de saae hvad der var spundet og vundet, hvad Hvergarn og Vadmel, der var gjort. Men de kom ogsaa ind paa den Fattiges Leergulv, hvor Hønen havde en Krog ved Familiesengen, hvor der under det lave Loft tidt rummedes saa meget Godt og Skikkeligt, at Flere end »vor Herre« vilde have optegnet det. Derom talte den gamle Frue paa sin Maade; ved den Syges Dør holdt hun og spurgte, hvorledes det nu gik; den bedste Viin fra hendes Kjælder var her ikke for god. Det simple Ord i Fattigmands Tak, de Øine, som saae, naar Ordene slet ikke vilde føie sig, trængte igjennem, og gjorde godt som Sol-skinnet og som den friske Skov.

Herman, der allerede Dagen efter Bedstemoderens Ankomst havde aflagt sit Besøg, var hver Søndag en stadig Gjæst, og det uagtet at hans Gaard laa tre Mile borte nedad mod store Belt. Han og Kammerjunkeren havde kun seet hinanden for mange Aar siden, da de Begge, forskjelligt behandlede, vare Gjæster hos Grev *Frederiks* Fæder. De forstode snart det Dydige hos hinanden. Naar de To talte om Kunst og Poesi, flyttede *Elisabeth* nærmere, men aldrig var hun da til at bringe ind i Samtalen; i *Hermans* Nærværelse undervurderede hun sig selv ganske, kunde kun sige et enkelt Ord. En Dag, hun følte det, ledede Kammerjunkeren Talen hen paa Digtninger af den Art, hvortil hendes Skrivelser maatte henregnes, og hun syntes, at *Hermans* Dom blev strengere, og at han gjennemtrængende fæstede sine Øine paa hende; og dog kjendte han jo ikke hendes »*seneste Feil*«, som en Digter har kaldet det.

»Det er ikke nok at kunne correct nedskrive sine Tanker,« sagde